

въодушевление, като каза, че Миларовци още отъ край сж хора способни за самопожертвование въ полза на страната. «Още тогазъ, каза той, когато България бѣше подъ чуждо иго и подъ фенерското духовенство, моя баща, каза, бѣше оня патриотъ, който не веднѣжъ е жертвувалъ и интереси и мило и драго за въ полза на отечеството. Той се е занимавалъ съ испѣжданието на грѣцкото духовенство, правилъ е черкви и други добрини». О! господа сѣдии, не азъ ще бѣжа оня, който ще отказвамъ заслугитѣ на такъвъ челоуѣкъ, какъвто е билъ бащата на подѣждимия. Но тукъ прѣдъ насъ сѣди неговия синъ, и ще видимъ, да ли този синъ може да се домогва до заслугитѣ на баща си, за да сиѣме частъ отъ вината, която му се прѣписва. Когато говори подѣждимия за себе си, указа на рѣдъ факти, които отъ друга страна, можтъ да ни увѣрятъ, че той дѣйствително е субекта, който може да послужи на интереситѣ на страната. Ний го виждаме и тукъ на слова и въ дневника му на писмо, сѣ таѣ самоотвѣрженъ и самопожертвователенъ, готовъ да работи и рискува съ опасностъ за себе си за въ полза на страната и на славянската идея, както и противъ русскитѣ генерали е ратувалъ прѣзъ 1881 година. Обаче, азъ не съмъ виноватъ на Миларова, че билъ заставенъ да бѣже емигрантинъ, да остане въ мѣчно положение за собственото си проживяване, и да доде до положение да се примири съ начала противни на тия възглѣди, а именно, че Руссия, която той едно врѣме подозиралъ, работила и всичко правила за въ интересъ на Славянска България, и че всичкитѣ нейни дѣйствия биле насочени, за освобождението ужъ на Балканский Полуостровъ отъ нѣмцитѣ, а въ сжщностъ — за подчинението му подъ игото си. Тукъ той търсеше една причина за възбуждение, за въодушевление, но като видѣ, че въ България нѣма нито единъ нѣмецъ, че той стои прѣдъ сжщата България, каквато си е тя, и че, следователно, въ неговитѣ дѣйствия ний не виждаме нищо патриотическо, както искаше да ни увѣри, не намѣри никаква подобна причина и очитѣ му останаха безъ сълзи, а самъ той — малко смѣшенъ. Да, въ всички тия негови дѣйствия, ний не виждаме никакъвъ патриотизмъ, който тоже си има границитѣ. Още по-малко можемъ да очакваме патриотизмъ отъ този, който нарушава законитѣ на страната, които сж изражение на народната воля;